

[Statsministeren.]

ved Aabningen af Havnen blev skarpere Konkurrence, men jeg tror ikke, at det har noget med Havnen at gøre; den skarpere Konkurrence kommer i Forhold til, hvad der er at fiske. Konkurrence har der jo været hele Tiden, det er slet ikke noget, man nu vil faa paa Grund af Havnens Aabning. Fiskerskibe fra Frankrig, Spanien, Portugal, Norge o. s. v. har jo i en Række Aar været deroppe. Siden Eventyret, da Torsken kunde tages med de bare Hænder, har der været saadanne udenlandske Skibe, som har konkurreret med de danske, navnlig færøske Fiskerskibe, der fisker ved Grønland. Jeg tror ingenlunde, at Havnen vil yde nogen saadan Tilløkkelse. Disse Ekspeditioner fra de store fremmede Lande er udrustet netop med de grønlandske Farvande for Øje og har lært at indrette sig ogsaa uden Adgang til en Havn.

Det ærede Medlems Forhaabninger om et venskabeligt Samarbejde mellem Færingerne og Grønlænderne og dem, der staaer for Grønlands Styrelse, kan jeg i og for sig ganske dele, og der har virkelig været god Vilje dertil. Det har vist sig ved den Aar efter Aar gennemførte Lovgivning, der har givet den færøske Befolkning en særlig Adgang baade til Besejling og til Fiskeri, en Adgang, som naturligvis har været indskrænket til det, som man inden for Lovgivningens Omraade og med Tilslutning af de grønlandske ansvarlige Myndigheder kunde gennemføre. Den Lovgivning, som gælder, og som tilsigter at beskytte Befolkningen i Grønland, kan fornuftigvis ikke tilsidesættes, fordi en anden Del af det danske Folk ønsker at faa Rettigheder paa det samme Omraade.

Dertil kommer, at en Tid — jeg ved ikke, i hvor høj Grad det nu er Tilfældet — var nogle færøske Fiskeres Optræden ved Grønland af en saadan Art, at den med Rette fremkaldte stærk Misbilligelse i den grønlandske Befolkning. Færøernes Lagting har for ikke saa længe siden udbedt sig en Redegørelse for disse Misbrug og har faaet oversendt en meget omfattende Liste for den Række Aar, der er forløbet. Nu mener jeg ikke, at man, fordi der er en eller flere, der begaar Misbrug, skal straffe en hel Befolkning; men man vil maaske kunne forstaa, at det ikke har bidraget til, at de grønlandske Landsraad har været særlig ivrige for at imødekomme Færingernes Ønsker, at man saa disse Folk overtræde Bestemmelser, som Grønlænderne loyalt bøjer sig for, f. Eks. Fredningsbestemmelserne for Ederfugle, der er af stor Betydning for den grøn-

landske Befolkning, og med Hensyn til hvilke man har paavist, at der er sket Overtrædelser ikke af Grønlænderne, men af Færingene, der kom derop i Henhold til gældende Lov. Men det er jo muligt, at alt dette efterhaanden er ophørt, og jeg skal ikke være tilbageholdende i Bestræbelserne for ogsaa at yde Færingerne de Haandsrækninger, det er muligt at yde dem.

Dog mener jeg ikke — uden at ville sige noget ondt om det ærede Medlems Udtalelser herom —, at man kan inklade sig paa at belønne Færingerne, fordi Erik den Røde for tusind Aar siden besatte en Del af Grønland og grundlagde en Koloni. Den Nordbobefolkning, som da tog Plads i Sydgrønland, var jo ikke den virkelige grønlandske Befolkning. Den virkelige grønlandske Befolkning eksisterede oppe i de nordligere Egne, og efter Historien udkæmpedes der vældige Slag imellem Nordbokolonierne og den indfødte eskimoiske Befolkning, saa formodentlig har der, allerede da Erik den Røde og hans Følgesvende kom til Grønland, været en eskimoisk Befolkning, som har dannet Grundlaget for den Befolkning, som vi nu søger at udvikle og beskytte. Denne Epoke i Historien er jo overmaade interessant og viser, at der allerede i de Tider har været Kraft i Nordboerne, og det kan vi jo kun ønske, at der fremdeles maa være. Men naar det ærede Medlem ud fra Betragtninger hentet herfra fremsætter et Ønske om, at der skulde gives Færingerne Adgang til at bo og bygge, om jeg saa maa sige, paa Grønland, saa er det naturligvis noget, der særdeles vel fremdeles kan tales om, men jeg beder dog det ærede Medlem være overbevist om — hvad han vil blive ved at se alle sagkyndige Beretninger om Grønland —, at Springet fra den kummerlige Tilværelse paa Færøerne til Grønland ikke vil føre til noget epokegørende Fremskridt. Der er hverken Muligheder af den ene eller den anden Art i den Udstrækning, som visse Fantaster fantaserer om. Der er ringe Muligheder for den Befolkning, der skal have sit Ophold paa Grønland, og det er da først og fremmest rimeligt, at man drager Omsorg for, at de Pletter med lidt Græs til Faareavl, der er, kan blive udnyttet af Befolkningen deroppe, hvis Tilværelse saa sandt ikke er lysere end strengt nødvendigt. Men, som sagt, Muligheden for et Samarbejde med Færingerne i den ene eller den anden Retning staaer fremdeles aaben, og det har vist sig i de senere Aar, at Rigsdagen paa saa mange Maader har indset Nødvendigheden af at være medvirkende til at skaffe Fæ-